

Forskningsartikel

Etik i den autoetnografiska processen

En diskussion om relationell etik med avstamp i ett tidigare utfört projekt

Ann-Charlotte Palmgren

In this article, the researcher draws on an earlier research project to discuss how relational ethics and auto/ethnographical method form each other during a research process. The researcher uses personal experiences to describe cultural ideas, experiences, practices, and identities in autoethnography. Furthermore, all personal experiences also involve others. Relational ethics includes the acknowledgement of mutual bonds to others and the responsibility for the researcher's actions and their consequences. The author focuses on the researcher's privileges when interpreting mutual experiences, consent from others occurring in the autoethnography, and how the researcher represents others in the final text are specific focuses in this article.

Keywords: autoethnography; ethics; consent; representation.

I den här artikeln tar författaren avstamp i ett tidigare forskningsprojekt och diskuterar hur forskningsetik och auto/etnografisk metod sinsemellan formar varandra under forskningsprocessen. Forskaren använder personliga erfarenheter för att beskriva kulturella idéer, erfarenheter, praktiker och identiteter inom autoetnografi. Dessutom involverar alla personliga erfarenheter även andra. Relationell etik innefattar erkännande av ömsesidiga band till andra och ansvar för forskarens handlingar och deras konsekvenser. Författaren fokuserar på forskarens privilegier i tolkandet av ömsesidiga erfarenheter, samtycke från andra som förekommer i autoetnografien och hur forskaren representerar andra i den slutliga texten.

Nyckelord: autoetnografi; etik; samtycke; representation

”Syns jag i filmen”, frågar en närstående mig. ”Du nämns, men syns inte”, svarar jag. Vi sitter på ett kafé och jag ska snart åka iväg för att visa min autoetnografiska kortfilm på en konferens för första gången. Filmen handlar om känslor av tillhörighet och icke-tillhörighet, rörlighet och orörlighet, samt om klass, ålder, genus, plats och hem. I filmen utgår jag från fotografier från familjealbumet, minnen och mina egna erfarenheter från barndomen och senare. När vi sitter på kaféet vet jag ännu inte att filmen senare ska omformas till ett bokkapitel (Palmgren 2020). Både i filmen och bokkapitlet utgår jag från mig själv, men samtidigt kan jag inte undvika att inkludera föräldrar, syskon, närstående, vänner och kollegor. Personen som sitter med mig på kaféet vet att jag arbetat med filmen, men vill varken se den eller senare läsa texten. Orsaken är att filmen och texten kommer för nära – för nära mina erfarenheter, våra gemensamma erfarenheter, hans egna erfarenheter och eventuellt hur minnen av samma tid och händelser skiljer sig åt mellan oss två.

I denna artikel tar jag avstamp från detta tidigare forskningsprojekt och diskuterar hur forskningsetik och

metod sinsemellan formar varandra under processen. I det här fallet berör processen arbetet från en forskningsplan till insamling av material, och senare en autoetnografisk kortfilm som utmynnar i ett bokkapitel och slutligen i denna artikel om samma projekt. Medan planen, filmen och bokkapitlet är mer empiriskt drivna, diskuterar jag i denna artikel vilka autoetnografiska tillvägagångssätt som är möjliga ur ett forskningsetiskt perspektiv, samt vilken forskningsetik som är möjlig om metoden ska nyttjas till sin fulla potential. I diskussionen om forskningsetik och metod fokuserar jag på relationell etik. Enligt Carolyn Ellis (2007, 2009a) omfattar ”relationell etik” i autoetnografi för det första att forskaren för kontinuerlig dialog med sig själv, för det andra att hen känner vid sina ömsesidiga band till andra personer, och för det tredje att hen tar ansvar för sina handlingar och deras konsekvenser. Min artikel behandlar den relationella etiken främst som tre forskningsetiska områden: (1) forskarens privilegierade position i tolkningen av den gemensamt erfarna verkligheten; (2) samtycke från de personer som förekommer i autoetnografien; samt (3) hur de omskrivna representeras i den slutgiltiga texten.

Genomgående relaterar jag mitt eget forskningsprojekt till andra autoetnografiska studier för att visa hur forskare inom fältet diskuterat och anammat etiska frågor.

En etnografisk ingång till autoetnografiskt skrivande

I planeringen av mitt etnografiska projekt hade jag först tänkt intervjua personer som bor eller bott i en stadsdel där jag själv bott som barn och som samtidigt i den offentliga diskursen beskrivs som ett oroligt område. Jag ville göra rätt för områdets invånare, möta stadsdelens invånare på ett etiskt sätt och ville inte vara någon som ”gottade sig i” eller utnyttjade stadsdelen med dess invånare. Tiden gick utan att jag formulerade intervjufrågor eller kontaktade intervjupersoner. Jag kände mig oförmögen att formulera frågor som jag upplevde avspeglade ömsesidig respekt, öppenhet och förtrolighet till stadsdelen och dess invånare. Jag bedömde att det fanns en risk att intervjufrågorna skulle reproducera den offentliga diskurs som jag bekantat mig med vid läsning av nyhetsartiklar inför arbetet med min forskningsplan (se Palmgren 2020 för diskussion om detta material), men också sådant jag själv hört under den tid jag bott i staden. Forskningsetiskt handlade det inte enbart om hur de omskrivna skulle komma att representeras i den slutgiltiga texten med risk att låsa in dem i färdiga kategorier, samma risk fanns även i detta stadium av forskningsprocessen.

Slutligen bestämde jag mig för att varje dag skriva något om min egen relation till stadsdelen för att få en infallsvinkel till formulerandet av intervjufrågor. Denna forskningsdagbok kom att endast innehålla ett dagboksinslag, som inleddes så här:

Det här är inte min plats längre, och ändå har jag aldrig lämnat den, kan jag aldrig lämna den. [...] [V]ad [stadsdelen] gjorde med mig, vad den ännu gör med mig och hur svårt det är att skriva om den också om jag alltid återvänder till den när jag skriver skönlitterärt.

Anteckningen synliggjorde för mig själv hur jag uppfattade det som etiskt problematiskt att som delvis utomstående studera stadsdelen och att komma till småstaden som forskare från en av landets större städer. Trots att jag själv har bott i den specifika stadsdelen tills jag fyllde sex år och i staden tills jag var nitton. När jag skrev dagboksinslaget såg jag samtidigt framför mig hur ett annat material tog form och jag insåg att jag kunde tillämpa autoetnografi, vilket dessutom var en metod jag var bekant med sedan tidigare. Dagboksanteckningen kom att bli startskottet för att skriva ner minnen från min barndom i stadsdelen och minnen från gånger då jag som äldre av olika orsaker återvänt till bostadsområdet. Dagboksanteckningar kom sedan att utgöra mitt forskningsmaterial, medan min metod och perspektiv preciserades till autoetnografi.

En utgångspunkt inom autoetnografi är att forskaren använder sina personliga erfarenheter för att beskriva och ibland kritisera kulturella föreställningar, erfarenheter, praktiker och identiteter (Ellis 2004, 2009b; Jones, Adams & Ellis 2013). Den autoetnografiska forskaren studerar och skriver fram det kulturella utifrån forskarens egna perspektiv och erfarenheter. Samtidigt existerar ingen i ett vakuum. Autoetnografen Lydia Turner (2013) betonar att alla personliga erfarenheter involverar andra personer såsom familjemedlemmar, partners, tidigare partners, vänner, åskådare, personer som

Privat foto. En sammanfogning av två fotografier från 1983 och 2018.

känner forskaren och personer som på olika sätt gått igenom händelser som beskrivs i studien. Att skriva utifrån sig själv innebär alltid att också skriva om sig själv i relation till andra personer.

Att jag i projektets inledningsskede kände att det var etiskt problematiskt att formulera intervjufrågor på grund av en förförståelse, ledde mig till beslutet att använda autoetnografi, vilket jag då uppfattade som en mer etisk metod. Det här utesluter inte på något sätt att autoetnografi nödvändigtvis är fri från etiska problem eller att inga etiska överväganden krävs när ett autoetnografiskt tillvägagångssätt används. Detta synliggjordes också under forskningsprocessens gång, och upptäckterna av sådana etiska problem och dilemman föranledde denna artikel. För projektets del resulterade min initiala känsla om autoetnografi som etisk till att jag utgick från mig själv och inkluderade mig själv i materialinsamlingen. Jag nedtecknade minnen och erfarenheter detaljrikt, utan att direkt överväga hur andra personer framställdes i mina anteckningar. Jag försvarade det här tillvägagångssättet med att jag inte visade materialet för andra i det här skedet. Jag skrev för att upptäcka och för att få veta något (Richardson 2000). Trots att jag inte diskuterade mina etiska överväganden i bokkapitlet var de viktiga för forskningsprocessen, vilket diskuteras i den här artikeln.

Ömsesidighet och samtycke i autoetnografisk forskning

Marilys Guillemain och Lynn Gilliam (2004) beskriver två dimensioner av forskningsetik, varav den ena är procedurmässig och omfattar nationell lagstiftning medan den andra är praktisk och situerad. Samtidigt som den relationella etiken inte är helt frånkopplad någon av dessa dimensioner, så kan det ibland uppstå konflikter dem emellan. Något som är närvarande i de båda dimensionerna och som tangerar varandra är ömsesidighet och samtycke. Att anamma relationell etik i en autoetnografisk studie innebär att kännas vid sina ömsesidiga band till andra personer (Ellis 2007). Relationell etik är dock inte viktig enbart för autoetnografisk metod, utan också relevant för etnografiska studier mer generellt.

Ett exempel på autoetnografisk forskning där det relationella betonas är en studie av Ettorre (2017). Hon betonar vikten av att i forskningsprocessen känna empati till andra utan att internalisera andras känslor, och i stället utveckla vad hon kallar för resonans till andra. I resonans, menar jag, ingår också frågor som rör ömsesidighet och samtycke. Trots att vissa forskare uppmanar autoetnografer att inhämta samtycke från andra personer som berörs redan innan materialinsamlingen (Chang 2008; Tolich 2010), finns ett stort antal publicerade autoetnografiska studier där samtycke inte erhållits eller efterfrågats överhuvudtaget. I andra studier har samtycke efterfrågats och getts efter materialinsamling men innan publicering (se t.ex. Festvåg m.fl. 2021). Eftersom autoetnografiska studier som bygger på forskarens egna minnen är de mer oförutsägbara än till exempel intervjustudier. Därför kan de också medföra

särskilda svårigheter och dilemman i relation till forskningsetisk lagstiftning och formella regelverk. Forskningsprojektet som denna artikel ansluter till genomfördes i Finland där den nationella forskningsetiska delegationen (2019) kräver att samtycke inhämtas innan materialinsamlingen. När ett sådant förfarande inte är möjligt hänvisar Forskningsetiska delegationen till universitetets forskningsetiska nämnd, som bedömer om en etikprövning behövs. Samtycke är en fråga där lagstiftning och metodologiska överväganden delvis är i konflikt med, men också formar, varandra. Metodologiskt föreslår Tullis (2013) att bästa praxis är att fråga om andra personers samtycke så tidigt i processen som möjligt, vilket jag läser som att det kan, men inte nödvändigtvis behöver, vara ett tidigt skede av materialinsamlingen. Ellis (2007, 2009a) diskuterar komplexiteten i processen att be om samtycke i autoetnografisk forskning av relationella andra och menar att det inte finns någon enkel regel som alltid kan appliceras. Vidare frågar sig Turner (2013) om alla personer som nämns i en autoetnografisk studie behöver ge sitt samtycke eller endast några av dem. Sparkes (2013) menar att även om personer gett sitt samtycke för studien där de ingår kan man fråga sig vad de gett samtycke till. Handlar det till exempel om att de nämns mer ingående eller flyktigt? Är det så att de pseudonymiseras för andra läsare men ändå känner igen sig själv i texten? Känner de sig inte bekväma med eller håller med om hur de representerats?

I filmen och bokkapitlet (2020: 113) beskriver jag hur jag flyttar till en lägenhet i hjärtat av campus och nämner kollegor på följande sätt för att illustrera lägenhetens följder:

Colleagues waved when they passed, colleagues glanced through my kitchen window, through my bedroom window.

Dessa kollegor är inte namngivna och det skulle inte ens ha varit möjligt att namnge dem eftersom de för mig med tidens gång blev allt fler och att det för mig slutligen snarare handlade om en känsla av att bli flyktigt iakttagen än om dessa enskilda personers närvaro. Om jag hade bett om samtycke hade jag inte vetat vem jag skulle kontakta, men det utesluter inte att det kan finnas personer som känner igen sig i beskrivningen. För mitt bokkapitel har jag dock bett om och fått ett muntligt informerat samtycke av personer som är närvarande i texten. De har erbjudits möjligheten att läsa texten innan publicering men vissa av dem har avböjt.

Min kritiska autoetnografi kännetecknas av att den teori jag tillämpar samverkar med mitt eget minnesarbete och mina reflektioner (jfr Jones 2016). I materialinsamlingen fokuserade jag växelvis på minnen och teoretiska begrepp. Processen går i båda riktningarna: minnen och erfarenheter leder mig till teoretiska texter och begrepp, samtidigt som det också händer att jag läser teori och då blir påmind om minnen och erfarenheter jag har. Oförutsägbarheten i denna process var därför en delorsak till att jag inte kunde fråga om samtycke inte redan innan materialinsamlingen.

Muntligt samtycke av de närmast anhöriga i projektet har erhållits efter materialinsamlingen. De erbjöds möjligheten att läsa innan min text skickades till redaktörer men avböjde. Detta har medfört att jag i hög grad ensam gått igenom text och övervägt vad som ska finnas med i den slutgiltiga versionen, en också att jag reflekterat över huruvida vissa partier, som i förstone enbart tycks handla om mig själv, även indirekt inkluderar andra personer. I detta stadium tog jag dessutom i mina övervägningar hänsyn till såväl rätten till privatliv som vikten av att skydda både mig själv och andra från möjlig skada. Dessa hänsyn var sedan vägledande för mina val av som skulle inkluderas i texten. När jag i denna artikel blickar tillbaka inser jag samtidigt att sådant som jag då uppfattade som neutrala konstateranden eller uttryck om uppskattning av en annan person, utifrån dessa personers perspektiv eventuellt skulle kunna uppfattas som för privata när de förekommer i en offentlig text. Även om ingen kollega anmärkt på detta då de läst texten i samband med seminarier, ser jag nu att passagen där kolleger nämns är ett sådant ställe i texten som kunde uppfattas som känsligt snarare än neutralt.

Jag och vi – representation och det relationella som metod och etik

Även om autoetnografiska texter utgår från individuella erfarenheter, innefattar dessa också relationer till andra personer såsom släktingar och vänner, familjemedlemmar och kollegor, direkt eller indirekt. Martin Tolich (2010) menar att även om forskaren oftast utgör fokus i autoetnografisk forskning, är jaget alltid poröst och andra personer är intimt sammankopplade med personen. Det relationella är förhöjt inom autoetnografisk metod och "relationella bekymmer" är en central dimension av forskningen (Ellis 2007). En möjlighet att tillämpa relationell etik är att som Sally Denshire (2014) skriver praktisera kollaborativ autoetnografi genom att samforsa och samskriva, vilket är ett sätt att upplösa dikotomin mellan jaget och andra. Även om jag inte använder kollaborativ autoetnografi i mitt projekt förekommer ordet "vi" ett flertal gånger i min film och i mitt bokkapitel.

I bokkapitlet har jag använt ordet "jag" 222 gånger, medan "vi" förekommer 43 gånger. Antalet gånger då jag använder ordet "min" och refererar till en annan person i min omgivning är 30. För att få en uppfattning om mängden räknade jag samma sak i ett lika omfattande bokkapitel där jag inte använder autoetnografi som metod och kom fram till att jag använder ordet "jag" 53 gånger och "vi" två gånger. Skillnaden är markant, samtidigt som den inte är så förvånande med tanke på de olika metoder som nyttjas.

Den person som främst förekommer i mitt material är min bror, som jag också både visat texten och diskuterat olika versioner av den med. Etik inom autoetnografi kan handla just om att låta andra läsa hur de representerats i texten och ge dem möjlighet att säga emot, hålla med om eller utveckla analysen (Ellis, Adams & Bochner 2010). Att min bror läst och vi diskuterat har exempelvis problematiserat min diskussion om minnen i bokkapitlet:

I ask my brother about his memories of the neighbourhood. It is not a new question, as I have asked it many times before and he has answered. He tells me, once again: "I have two memories from [the neighbourhood]. [...] I remember dad throwing out the winter tires from the balcony, the tires landing on the ground below."

The [...] memory is a shared memory, or it could be shared, we are not sure. The tires thrown from the balcony could be only my memory. After all these years of talking about the neighbourhood, the memory may have become my brother's memory as well. Or the other way around. [...] While making my autoethnographic film, we asked our parents about our memory of the tires, but neither of them remembered (Palmgren 2020: 110).

I bokkapitlet utmynnar det här citatet i en teoretisk diskussion om minnen, en diskussion som aldrig ens tagit form om vi inte pratat utgående från bokkapitlet jag arbetade med. Det här exemplet ger en skymt av vad inslag av kollaborativ autoetnografi kan vara och vad metoden kan medföra.

Det är även jag och min bror som majoriteten av gångerna formar vi:et, vilket exemplifieras i följande citat:

We are very much the same, and we are different. [...] The social locations we have are "never constructed along one power axis of difference, although official statistics – as well as identity politics – often tend to construct them in this way" (Yuval-Davis 2006:200 citerad i Palmgren 2020: 109).

Inom forskning har annorlundagörandet diskuterats som en problematisk process som skapar distans mellan oss och dem. Jag hävdar att även ambitioner att vara inkluderande och uttrycka intimitet autoetnografisk (eller annan) forskning kan medföra etiska problem. I det här fallet har min bror samtyckt till påståendet och texten, men hur ska eventuell intimitet rättfärdigas de gånger då jag flyktigt använder ordet vi i bokkapitlet när jag nämner mig själv och icke-namn-givna grannar eller vänner? I flera fall minns jag inte längre namnet på barndomsgrannar och har inte heller ett dem om samtycke. Chang (2016) betonar att frågor om hur andra involveras och syns i studien, både frivilligt och ofrivilligt är viktiga för de som tillämpar autoetnografiska metoder. För min egen forskning har detta till exempel inneburit att jag valt beskriva minnen där specifika barndomsvänner och grannar förekommer.

Förutom att det relationella kan handla om relationer till andra personer som förekommer i texten och ens liv – det vill säga det relationella som en form av dialog med sig själv under arbetsprocessen – handlar det relationella också om etik i förhållande till forskaren själv. Inom autoetnografi behöver man som forskare alltså också ta sig själv i beaktande. Som Dwayne

Flemons och Shelley Green (2002) skriver så avslöjar man sig själv offentligt, eftersom autoetnografer så gott som alltid använder sitt eget namn vid publicering. Som Ellis (2007) skriver identifieras dessutom andra personer i forskarens liv omedelbart när forskaren publicerar under eget namn. Trots att jag till exempel inte skrev ut namnet på min bror i bokkapitlet, använder jag uttrycket ”min bror”. I inledningen till denna artikel refererar jag till en närstående utan att skriva vilken relation vi har och varför vi känner varandra. Det här gör personen mer anonym, samtidigt som personen fortfarande kan gå att känna igen för andra närstående i mitt liv. Dessa exempel illustrerar hur autoetnografen inte endast behöver förhålla sig till nationell lagstiftning om forskningsetik utan även till praktisk och relationell etik, vilka inkluderar frågor om samtycke, forskarens privilegierade position i tolkandet av den gemensamma erfarna verkligheten och representation av både självet och andra i den slutgiltiga texten.

Författarpresentation

Ann-Charlotte Palmgren är doktor i kvinnovetenskap och magister i nordisk etnologi vid Åbo Akademi. Hon intresserar sig för flickforskning, stadsforskning och metodologiska frågor.

Referenser

- Chang, Heewon (2008). *Autoethnography as method*. Walnut Creek, CA: Left Coast Press.
- Chang, Heewon (2016). Autoethnography in health research: growing pains. *Qualitative Health Research* 26(4), 443-451.
- Denshire, Sally (2014). On auto-ethnography. *Current Sociology* 62(6), 831-850.
- Ellis, Carolyn (2004). *The Ethnographic I: A Methodological Novel About Autoethnography*. Walnut Creek, CA: AltaMira Press.
- Ellis, Carolyn (2007). Telling secrets, revealing lives: relational ethics in research with intimate others. *Qualitative Inquiry* 13(1), 3-29.
- Ellis, Carolyn (2009a). Telling tales on neighbors: ethics in two voices. *International Review of Qualitative Research* 2(1), 3-27.
- Ellis, Carolyn (2009b). *Revision: Autoethnographic Reflections on Life and Work*. Walnut Creek, CA: Left Coast Press.
- Ellis, Carolyn, Adams, Tony & Bochner, Arthur P. (2010). Autoethnography: an overview. *Forum: Qualitative Social Research* 12(1), Art. 10, <http://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:0114-fqs1101108>.
- Ettorre, Elizabeth (2017). Feminist autoethnography, gender, and drug use: 'feeling about' empathy while 'storying the I'. *Contemporary Drug Problems* 44(4), 356-374.
- Festvåg, Line Elida et. al. (2021). An autoethnography on being the daughter of a frail, sick mother in transitional care. *Ethics and Social Welfare*, DOI: 10.1080/17496535.2020.1855458
- Flemons, Dwayne & Green, Shelley (2002). Stories that conform/ stories that transform: A conversation in four parts. I: Bochner Arthur P. & Ellis, Carolyn, (red) *Ethnographically speaking: Autoethnography, literature, and aesthetics*, New York: AltaMira Press.
- Forskningsetiska delegationen i Finland (2019). *Etiska principer för humanforskning och etikprövning inom humanvetenskaperna i Finland*. https://tenk.fi/sites/default/files/2021-01/Etikprovning_inom_humanvetenskaperna_2020.pdf [13 feb 2021].
- Guillemin, Marilys & Gillam, Lynn (2004). Ethics, reflexivity, and "ethically important moments" in research. *Qualitative Inquiry* 10(2), 261-280.
- Jones, Stacy Holman, Adams, Tony & Ellis, Carolyn (2013). *Handbook of Autoethnography*. Walnut Creek, CA: Left Coast Press.
- Jones, Stacy Holman (2016). Living bodies of thought: The "critical" in critical autoethnography. *Qualitative Inquiry* 22(4), 228-237.
- Palmgren, Ann-Charlotte. (2020). The neighbourhood(s) inside me: telling stories of (un)belonging, (im)mobility, temporality and places. I: Iosefo, Fetaui, Jones, Stacy Holman & Harris, Anne (red) *Wayfinding and Critical Autoethnography*, London & New York: Routledge.
- Richardson, Laurel (2000). Writing: a method of inquiry. I: Denzin Norman & Lincoln Yvonna (red) *Handbook of qualitative research*, Thousand Oaks, CA: Sage.
- Sparkes, Andrew (2013). Autoethnography at the will of the body: reflections on a failure to produce on time. I: Grant, Alec, Turner, Lydia & Short, Nigel (red) *Contemporary British Autoethnography*, Leiden: Brill | Sense
- Tolich, Martin (2010). A critique of current practice: Ten foundational guidelines for autoethnographers. *Qualitative Health Research* 20(12), 1599-1610.
- Tullis, Jillian (2013). Self and others: ethics in autoethnographic research. I: Jones, Stacy Holman, Adams, Tony & Ellis Carolyn (red) *Handbook of autoethnography*, Walnut Creek, CA: Left Coast Press.
- Turner, Lydia (2013). The evocative autoethnographic I: the relational ethics of writing about oneself. I: Grant, Alec, Turner, Lydia & Short, Nigel (red) *Contemporary British Autoethnography*, Leiden: Brill | Sense.
- Yuval-Davis, Nira (2006). Belonging and the politics of belonging. *Patterns of Prejudice* 40(3), 197-214.

Citera den här artikeln: Ann-Charlotte Palmgren. 2021. Etik i den autoetnografiska processen. En diskussion om relationell etik med avstamp i ett tidigare utfört projekt. *Kulturella Perspektiv* 2021, vol. 30. Tema: Autoetnografi, s. 1-5.

Inskickad: 11 december 2020 **Reviderad:** 15 februari 2021 **Accepterad:** 11 maj 2021 **Publicerad:** 19 augusti 2021

Copyright: © 2021 Författaren/författarna. Detta är en Open Access-artikel som distribueras enligt Creative Commons, licens CC-BY 4.0, som tillåter obegränsad användning, distribution och reproduktion i samtliga medieformat, förutsatt att ursprunglig(a) författare och källa uppges. Se <http://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>.

Kulturella Perspektiv och författaren. ISSN 1102-7908 är en expertgranskad Open Access-tidskrift som publiceras av Föreningen Kulturella Perspektiv.

OPEN ACCESS